

PSC: un congrés sobre el riu Kwai

El congrés que fa 12 del PSC enfrontarà, com a candidats a dirigir el partit, tres homes formats en la política municipal: Pere Navarro (alcalde de Terrassa), Àngel Ros (paer de Lleida) i Joan Ignasi Elena (ex-alcalde de Vilanova i la Geltrú), i un home forjat a l'executiva des del 1994, Miquel Iceta, actual vice-primer secretari i portaveu del partit.

Miquel Iceta va anunciar que s'hi presentaria però després manifestà que encara ho sospesava. Alguns militants asseguren que rep pressions dels seus companys a l'executiva del PSC perquè no es presente, perquè sembla que han apostat per la candidatura de Pere Navarro i la presentació d'Iceta fracturaria la imatge de *candidatura oficial* de l'aparell.

Pere Navarro té previst de presentar la candidatura la setmana vinent, pocs dies abans del congrés. Iceta va assistir als actes de presentació dels candidats

Quatre candidats opten, de moment, a la primera secretaria del PSC al 12è congrés del partit, que tindrà lloc a Barcelona del 16 al 18 de desembre. De la banda presumptament continuista, Pere Navarro i –si no cedeix a les pressions contràries– Miquel Iceta; de la banda teòricament renovadora, Joan Ignasi Elena i Àngel Ros.

Joan Ignasi Elena i Àngel Ros –cosa que no féu Pere Navarro– i també va dir que no creia que al congrés hi arribaren tres o quatre candidatures diferents.

Joan Ignasi Elena ha insistit molt que pensa arribar fins al final, és a dir, que no es retirarà abans de l'elecció de primer secretari. El seu perfil i les seues propostes són ben compatibles amb les

d'Àngel Ros, tot i que el lleidatà cerca uns referents catalanistes més simbòlics –va reivindicar el catalanisme i el federalisme de Valentí Almirall– per una aposta més nacional, mentre que el federalisme d'Elena s'expressa més conciliador amb l'estat. Malgrat això, tots dos demanen grup propi del PSC a Madrid i tots dos pretenen impulsar “el federalisme del PSOE”.

JORDI BLAN/ARXIU

Pere Navarro, batlle de Terrassa, i Miquel Iceta, vice-primer secretari del PSC, podrien enfrontar-se pel càrrec de primer secretari. El segon, però, ha

Pel que fa a les estratègies de pactes i coalicions, Joan Ignasi Elena va ser més clar a l'hora de reivindicar una aliança amb la resta dels partits d'esquerra catalans amb vista al 2014: "Aquesta aliança social i política és l'objectiu que cal aconseguir de cara al 2014: una Aliança Catalana de Progrés, amb un projecte sòlid, solvent, amb programes viables i compartits per una base majoritària de suport. Una aliança que no pot fer-se 'des de dalt' com va succeir amb el 'govern tripartit', perquè no pot repetir-ne les febleses. Una aliança que s'ha de fer 'des de baix', amb una participació popular consistent. I perquè el projecte de progrés a Catalunya ha d'anar més enllà, ha de confirmar-nos com 'un sol poble' i ha de ser un pulmó cultural, generador de valors, democratitzador de la pròpia societat, animador de la iniciativa social."

Àngel Ros és més inconcret, tot i que aspira a convertir el PSC en "partit de l'esperança i del redreçament nacional": "El nostre país –explicava a l'aula magna de la Universitat de Barcelona– es troba en moments difícils i de la major exigència per a tots els qui tenim responsabilitat de govern.

El PSC vol ser la millor expressió per a configurar una alternativa progressista amb projecte propi amb el més ampli suport de la societat catalana i la força central capaç de construir i compartir grans acords nacionals."

La síndrome del coronel Nicholson. A la presentació de la seua candidatura, Joan Ignasi Elena deia que, a conseqüència d'unes polítiques econòmiques que ara fan perillar l'estat del benestar, els socialistes europeus pateixen una síndrome especial: "Durant molt de temps, la socialdemocràcia ha patit el que jo anomeno la *síndrome del coronel Nicholson*, l'oficial britànic interpretat per Alec Guinness a *El pont sobre el riu Kwai* i que al comandament de tropes presoneres en un campament japonès durant la Segona Guerra Mundial acaba construint un pont als japonesos. Massa sovint hem construït un pont als poders fàctics."

Aquesta poderosa imatge d'haver treballat per a l'enemic –que ja va fer servir Jordi Sevilla fa uns quants anys– també la tenen molts militants socialistes quan pensen en aquest congrés del PSC. Alguns, perquè recorden

que en el passat van fer ponts a l'executiva actual; alguns altres, perquè temen que d'aquí a una setmana i mitja alguns candidats maquillen els seus programes amb propostes renovadores de consens ampli, però això no implique cap canvi profund. És allò que Martín Miralles, de la plataforma +PSC, denuncia com a "congrés guepardista", en referència a la famosa frase de la novel·la *El Guepard* de Giuseppe Tomasi di Lampedusa: "Tot ha de canviar perquè tot continue igual." El 12è congrés seria guepardista si el canvi de cares no implicara una obertura i una democratització reals del partit, segons Miralles, que incideix molt en la necessitat que els candidats siguin més concrets en la informació sobre els seus programes.

Les petites plataformes sorgides al PSC aquest darrer any (+PSC; Ara, Socialisme; Col·lectiu Serra i Morret d'Osona; Col·lectiu Socialista Penedès-Catalunya; Nuevo Socialismo 3.0-Catalunya i Socialistes C3T) han consensuat i presentat un acord de mínims amb vista al 12è congrés. A l'acte de presentació, Miralles va explicar què exigeixen als candidats per a evitar un congrés guepardista: "Noves cares poden significar igualment velles pràctiques. Els candidats que tenim han presentat programes més o menys definits i sembla que ara tothom vulgui canviar el partit. Per això fem una triple interpel·lació als candidats perquè aportin més informació sobre els seus programes. Volem que expliquin qui formarà part dels seus equips, qui serà el secretari d'organització i els altres membres amb responsabilitats importants; que facin un debat obert a la ciutadania i als mitjans de comunicació; i que donin suport explícit a la demanda que fem del vot secret sobre l'informe de gestió de l'actual executiva."

Aquesta última exigència és un desig de totes les plataformes esmentades perquè consideren que el balanç de la gestió de l'executiva no pot tenir un vot positiu. Segons Ramon Vendrell, del Col·lectiu Socialista Penedès-Catalunya, "al Congrés ens hem d'avaluar col·lectivament i fer autocrítica, per la qual cosa hem de votar contra l'informe de gestió que presenta l'actual executiva". L'exigència que el vot siga secret, diuen, és perquè tothom pugui votar amb veritable llibertat. Se-

ajornat la presentació de la candidatura.

JORDI PLAN/ARXIU

PSC

A dalt, l'ex-alcalde de Vilanova, Joan Ignasi Elena, que es presenta amb el lema "Tornem a connectar". A sota, Àngel Ros, paer de Lleida, que ha batejat la seva campanya "De Nou PSC".

gons David González, de Nuevo Socialismo 3.0, "es tracta d'evitar que gent que es juga la feina pel fet de votar una cosa o una altra voti coaccionada".

La qüestió nacional, segons les plataformes. L'acord de mínims d'aquestes plataformes s'ha centrat en tres àmbits –estat del benestar, qüestió nacional i organització– i s'ha desenvolupat en vint punts, entre els quals hi ha la "regulació global dels mercats i capitals, que impedeixi que tornin a passar fets com els que han generat la situació de crisi actual", "sistema fiscal més just", "impost sobre les transaccions financeres internacionals" o "lluita

contra el frau fiscal". Pel que fa a la qüestió nacional, s'exigeix la "defensa de l'estat federal plurinacional, pluricultural, plurilingüístic i solidari", un "nou model de finançament, sigui per la via del pacte fiscal o del concert econòmic, que redueixi el dèficit fiscal

Les plataformes del PSC demanen "un nou model de finançament" i grup propi a Madrid

català per a garantir tant la solidaritat com l'estat del benestar al nostre país" i esdevenir "partit autònom amb presència i política pròpia a les institucions estatals".

Pel que fa a les exigències en organització, el punt on més incideixen les noves plataformes, hi ha demandes de transparència i incompatibilitat de càrrecs: "sufragi universal per a l'elecció de càrrecs i candidats"; "vot secret", "limitació de mandats", incompatibilitat "de càrrecs públics i orgànics", "entre càrrecs institucionals", "entre càrrecs executius en el si del partit" o "transparència en normatives i reglaments, a l'abast dels militants i simpatitzants".

Núria López, portaveu de la plataforma #congresdesdebaix que no s'ha integrat en l'esmentada coordinadora, creu que les mesures que demana la militància –la democràcia interna i l'obertura de partit són igualment reclamacions de #congresdesdebaix– han anat arrelant en els programes de les candidatures i considera que això és positiu: "Com a moviment que demanàvem obertura i més democràcia, moltes de les coses que inicialment dèiem, i que semblava que no volien escoltar, les van concretant i assumint persones que fins ara no ho haurien fet. José Montilla mateix va dir que es necessitava un debat en profunditat."

López diu que el moviment "continua reclamant un Congrés que es pugui dur a terme amb tanta democràcia com sigui possible" i exigeix dinàmiques noves que permeten de "tornar al PSC a aquella gent que ens ha abandonat els últims anys."

Encara resta una setmana llarga per al dotzè congrés del PSC. Alguns temen que es construeixi el pont sobre el riu Kwai i que alguns treballen per a l'enemic. Però a hores d'ara cadascú –segons el sector on se situa– assenyalaria un enemic diferent. I tothom coincidiria que els seus pitjors enemics no són a dins: un congrés tancat en fals, pensen els militants, perjudicaria el PSC i afavoriria els partits enemics.

Al final d'*El pont sobre el riu Kwai*, el coronel Nicholson es mor, però qui fa esclatar el pont, el major Shears (interpretat per William Holden) també.

Àlex Milian